

може би, щѣхъ да могъ да дойдъ при васъ въ Сицилия. И тогава, подъ сѣнкитѣ на дърветата и подъ шуртението на изворитѣ, щѣхме да бесѣдваме за всѣкакви учения, както нѣкога сж бесѣдвали гръцкитѣ философи. Но сега азъ трѣбва на кратко да ти отговорѣя

„Азъ признавамъ само двама философи: единиятъ отъ тѣхъ се нарича Пиронъ, другиятъ Анакреонъ. Другитѣ могъ да ти продамъ ефтино за едно съ цѣлата школа на гръцкитѣ и нашитѣ стоици. Истината, Виниций, живѣе нѣйдѣ толкова високо, щото самитѣ богове не могатъ да я видѣтъ отъ върховетѣ на Олимпъ. Тебѣ, милий ми, се струва, че вашия Олимпъ е още по високо и, като стоишъ на него, ти ми викашъ: „Ела и погледни видоветѣ, които още до сега не си видѣлъ“. Може би! но азъ ти отговарямъ: „приятелю! нѣмамъ крака“! А когато доисчетешъ писмото ми до края, мислѣж, ще се съгласишъ съ мене.

„Не! щастливий мжко на царицата Зора! Вашето учение не е за мене. Да обичамъ витинцитѣ, които носѣтъ носилкитѣ ми, египтянитѣ, които правѣтъ банята ми, Агенобарба, Тигелина? Кѣлнѣж ти се въ бѣлитѣ колѣнѣ на Харита, ако дори искахъ, не бихъ могълъ. Въ Римъ има най-малко сто хиляди людѣе, които иматъ или криви грѣбнаци, или дѣбели колѣна, или испулени очи, или голѣми глави. Ще ме накарашъ ли да ги обичамъ? Дѣ да намѣрѣж тая любовъ, ако я не чувствувамъ въ сърдцето си? А ако вашия Богъ иска да ги обичамъ, защо съ своето всемогущество той ги не е надарилъ съ фигуритѣ на Ниобидитѣ, напримѣръ, които си виждалъ на Палатинския хѣлмъ? Оня, който обича хубостъта, не може да обича грозотата. Можемъ да не вѣрваме въ нашитѣ богове, това е друга работа, но можемъ да ги обичаме, както сж ги обичали и Фидий, и Праксителъ, и Миронъ, и Скопасъ, и Лизий.

„Ако дори бихъ поискалъ да ида тамъ, дѣто ме канишъ, азъ не бихъ могълъ. И не защото не искамъ, а, още единъ пѣтъ ти повтарямъ, защото не могъ. Ти вѣрвашъ, като Павелъ отъ Тарсъ, че нѣкога въ нѣкои Елисейски полета ще видите вашия Христосъ. Добрѣ! Нека тогава той самъ ти каже, били ме приелъ той съ моитѣ жеми, съ моитѣ мирянски вази и съ моята златокоса. При тая мисль мене ми се ще да се смѣѣж, драгий ми, защото дори и Павелъ отъ Тарсъ ми говори, че за Христа трѣбва да се откажъ отъ розовитѣ вѣнци, отъ пируетѣ и наслажденията. Наистина, той ми обѣщаваше друго щастие, но азъ му отговорихъ, че за другото азъ съмъ много старъ и че съ розитѣ всѣкога ще се наслаждаватъ очитѣ ми, а меризмата на фиалкитѣ всѣкога